

Kázání ve svátek Božího Milosrdenství v kostele sv. Jana Nepomuckého, Ostrava-Stará Bělá

Mons. Petr Piřha

8. dubna L. P. 2018

Liturgické texty:

1. čtení - Sk 4, 32 – 35

Žalm - Žl 111 8,2-4. 16ab+ 17 – 18.22-24

2. čtení - I Jan 5, 1-6

Evangelium - Jan 20, 19-31

Bratři a sestry,

děkuji za pozvání, jsem rád, že s vámi budu slavit dnešní sváteční bohoslužbu. Vyslechli jsme tři čtení z Písma svatého. Prvé si dovolím nechat stranou, i když ona zpráva o prvotním socialismu v rodící se církvi je zajímavým tématem, ze kterého vyrostlo dost často opakované rčení *Kristus, první komunista*. Pravdou je, že přesvědčení, že druhý příchod Páně je velmi blízký, a proto není třeba se nijak zabezpečovat, existovalo. Církev z toho velice rychle vystřízlivěla. Vidím také, že je jistý rozdíl mezi Kristem, který nikdy nikomu nic nevzal, stejně jako prvokřesťané, a komunisty, kteří do společenského vlastnictví nikdy nedali nic moc svého, ale hojně rozdávali z toho, co násilně vzali jiným. Ježíš nebyl žádný Jánošík.

Druhé čtení obsahuje zásadní sdělení apoštola Jana, že to, co přemáhá svět, je naše víra v Krista Zmrtvýchvstalého. O to je třeba se pevně opřít při každém protivenství, ale v naší zmatené době ještě víc.

Zabývat se chci dnešním Evangeliem. Prvé, co bych vyzvedl, je potvrzení toho, že Kristus opravdu vstal z mrtvých, a to jednoznačně v těle. Přejde zavřenými dveřmi. To by mohlo vypovídat o jeho čiré duchovnosti. Vzápětí ale vyzve Tomáše, aby se dotkl jeho ran. Zraněný čirý duch – to nedává smysl. Další důležitou věcí je, že Tomášovi seabeměně nevyčítá, že se chtěl přesvědčit. Tím dal najevo, že pochybnosti ve víře jsou legitimní a přirozené. Nemusíme se jimi trápit, i když jimi budeme opětovně a velmi bolestně trpět.

Nejdůležitější je, jak proběhlo předání moci odpouštět hříchy. Kristus nejpr-

ve předá apoštolům Pokoj. Pak na ně dechne, a pak jim sdělí, jakou mají moc. Je dobře vidět, že pokoj, tj. odpouštění, může přinášet jen člověk ve svém srdci pokojný. O náš vnitřní mír ovšem musíme jednak pečovat, jednak neustále prosit a volat po Božím milosrdenství, kdykoli je vážně narušen.

Celou tuto věc musíme dobře pochopit. Uvědomit si, že můžeme a máme být zvěstovateli a nositeli pokoje a tím i tvůrci. V žádném případě tento úkol není dán pouze kněžím, kteří dostali svátostnou moc Kristovým jménem odpouštět viny. Odpouštění, smíření, je podstatou křesťanské existence. Mír v našich rodinách, farnostech, na pracovištích, mezi sousedy a přáteli žije neustálým vzájemným odpouštěním. Stejně jako se modlíme o odpouštění, měli bychom prosit i o dar odpouštění. Vázanost odpouštění Božího na to, jak my odpouštíme druhým, znovu a znovu zdůrazňoval sám Kristus. Uvedu jeden takový konkrétní liturgický případ, pozdravení pokoje těsně před přijímáním. Jde o něco podstatného. Políbení pokoje bylo ve středověku i dříve vynesemím osvobozujícího rozsudku. Člověk, který měl být popraven, byl přiveden před vladaře, či nejbližšího pána, který po vyslechnutí rozhodnutí soudu mohl rozsudek potvrdit, ale také mohl vstát od svého stolu, sestoupit k viníkovi, pozvednout ho a dát mu políbení. Tím byla udělena milost a provinilec byl uveden zpět do všech práv, která měl před tím. Co se však děje při liturgii po výzvě *pozdravte se pozdravením pokoje*. Lidé si +/- přívětivě podají ruku s nejbližšími kolem. No, někdy je to, jako by vám podali syrového slanečka nebo slupku od banánu. Člověk neví, jestli ji má odnést do koše na odpadky nebo co. Zajímavější je velikánské hemžení, při kterém se hledá ten, s nímž si výborně rozumím. Jenže my bychom měli usilovně hledat toho, kdo je nám nejprotivnější, s kým se léta nezdravíme, a s ním pak po přijímání jít z kostela domů.

Bylo by možné dlouho mluvit o odpouštění. Řeknu už jen jedno. Často slyším, jak lidé říkají, že to nemůžou odpustit, byli zraněni příliš hluboce. To chápu, ale ono nejde o ty pocity a nepřekonatelnou bolest. I zahojené jizvy dovedou bolet. Ono jde o to, zda *chci* odpustit. To je veliký rozdíl. Chci žít v míru, nebo ve sváru? Tak zní otázka a dejme si na odpovědi záležet, protože v obou případech nám Bůh vyhoví – na vždycky.